

יום כ', י"א בכסלו תשס"ב (26 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, י"א בכסלו, בשנת ת"ש (5700-1939), כשלושה חודש לאחר כיבוש פולין ע"י גרמניה הנאצית, יצאו הוראות המחייבות את כל היהודים מגיל 10, הנמצאים בפולין הכבושה, לשאת על שרוול בגדם העליון סרט לבן עם מגן-דוד כחול, אוסרות העתקת מקום מגורים של יהודי בלי רשות, ומטילות על היהודים חובת עבודת כפייה. ההוראות נכנסו לתוקף שבוע לאחר מכן. כל הצווים הללו, יחד עם עוד פקודות – חובת סימון חנויות ועסקים יהודים בבעלות יהודית במגן-דוד, וגם איסור על היהודים מינואר 1940 לנוע ברכבות בלי רשות מיוחדת – המכוונות להשפיל את היהודים, להגביל את תנועתם החופשית ולהפריד בינם ובין האוכלוסיה סביבם, הצביעו על משטר דיכוי חריף בהרבה מאותו שהופעל עד אז ברייך הגרמני.

על עניין אות הקלון:

...גם בתקופות אחרות הוטל על היהודים סימון מיוחד ע"י לבוש, נעליים, כובעים, וצעפים מיוחדים, שונים בצבעם או בצורתם מן המקובל בקרב שאר התושבים, וזאת כדי להפריד את היהודים משאר האוכלוסיה ולהשפילם בעיניה. הראשונים שהנהיגו אות קלון היו המוסלמים, שכבר במאה השמינית גזרו על "בני החסות" הנוצרים, היהודים והשומרונים, להיבדל בתלבושתם מעל המוסלמים. בתימן חוייבו היהודים בתלבושת מבדילה עד המאה ה-20. בארצות הנוצרים הונהג סימון היהודים בעקבות החלטה של וועידת הכנסיה ה-4 שהתכנסה בשנת 1215, שהחליטה כי היהודים "בני שני המינים ובכל ארצות הנוצרים" יהיו נבדלים משאר האוכלוסין ע"י בגדיהם. לא צויין מהי הצורה המחייבת על הביגוד המבדיל, אך הובהר כי לבוש שונה של יהודי בא למנוע קשרי מין בלתי רצויים בין יהודים לנוצרים. הסימון שעליו הוחלט בוועידה לא הופעל הלכה למעשה בכל ארצות הנוצרים, בכל הזמנים ובצורה אחידה, אך הנהגת אות קלון התפשטה, והיתה מקור לביזוי היהודים ולהשפלתם. מאז המאה ה-13 ידוע בארצות שונות, ובייחוד במדינות גרמניה, הכובע המיוחד כסימן היכר של יהודים, וכן היה מקובל בד"כ הצהוב כצבע לסימוןם של היהודים. אות הקלון בצבע צהוב נגזר כבר לפני-כן בארצות המוסלמים, ואפשר שהועתק לארצות הנוצרים. הסיבה לבחירת הצבע הצהוב לאות קלון אינה ברורה.

המשך המאמר על "מרד החשמונאים":

תשובתו של יהודה פשוטה...היו דברים מעולם. תמיד הגויים היו מרובים וה' הושיע אותנו. לכאורה אין בזה חידוש. שאל כל ילד: מה נעשה נגד אויבינו מעטים מול רבים? יענה לך: ה' יעזור לנו. נכון, כשיושבים בבית המדרש ולומדים, קל לומר "ה' יעזור!", תמיד רגילים לומר כך. אבל **אצל יהודה מכבי זה לא היה בשיעור אלא במציאות.** הוא לא רק אמר "ה' יעזור", "ה' מנהיג את ההיסטוריה", אלא כלכל את כל מעשיו על-פי זה. זוהי יראת-שמיים שלא הורגלנו אליה במשך הגלות. לא יראת-שמיים של עוד הידור ועוד חומרה בפרטי מצוות, אלא יראת-שמיים שמתגלה במסירות נפש להילחם על ארץ-ישראל. זהו סוג של יראת-שמיים שנשכח מאיתנו לאונסנו במהלך הדורות. בגלות מכים אותנו, מבזים אותנו (ר' המאמר העליון), כופים עלינו – אנו סובלים וכפופים, ממושמצים ונכנעים לריבונם של עולם, ומוסרים נפשנו עליו. ואולם, מלמדנו הרב קוק, **בעת תחיית האומה, כל יראת השמיים שהיתה רגילה**

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל

יום כ', י"א בכסלו תשס"ב (26 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

להתגלות בהכנעה ומשמעת, מתנוצצת עכשיו בעז הנשמתי. יראת-שמיים מתגלה אז בגבורה
ולא בהכנעה. {ההמשך יבוא}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל